

han ogsaa har Ret til at opretholde det. Sagen er nemlig den, at den høitærede Minister er af den bestemte Overbevisning, at der i Sverig er og i en Menneſkealder har været ondartet Lungesyge, der sniger sig omkring i de ſmaalandske Skove, ſom aldrig kan udryddes, og ſom de ſaatallige Veterinærer i Sverig ikke kunne finde. Den høitærede Minister ſiger endnu den Dag i Dag, at der er ondartet Lungesyge i Sverig, og Forholdene have ikke forandret ſig det Mindſte i de fem Fjerdingaar, Forbudet har beſtaaet, og kunde heller ikke have gjort det; det er en altsfor kort Tid til, at man kan danne ſig nogen Foreſtilling om, hvorvidt hans Paastand er rigtig. Jeg er overbevist om, at han tager feil deri, men jeg ſkal indrømme, at den høitærede Minister har havt en meget god Grund til at antage, at der er Mulighed, endog Sandſynlighed for, at der kunde være ondartet Lungesyge i Sverig, og jeg ſkal ſige hvorfor. Det er, fordi Cheren for Veterinæerne i Sverig, Profeſſor Lindqvist, ſelv har erklæret, at Kvæg, der bitterlig var kommet fra Sverig hertil, har været angrebet af den ondarterede Lungesyge. Det undrer mig derfor at Svenſterne rette ſaa stærke Bebreidelſer mod de danſke Autoriteter: Profeſſor Bagge, den høitærede Indenrigsminister, den danſke Styrelſe, og at de ikke Allesammen falde over Profeſſor Lindqvist, thi det er virkelig hans Skyld, for en ſtor Del idetmindſte, at vi have faaet alle de Miſerer, ſom vi have faaet ud deraf, thi Feiltagelſer har det viſtnof været fra Ende til anden. Der har efter min Overbevisning ikke været Spor af ondartet Lungesyge. Jeg paastod det allerede dengang, da Sagen var for ſidſt, og jeg paastaar det endnu. Jeg tror, at den Dyr læge i Slagelſe — en gammel Praktikus — havde Ret, ſom, da man kom med Kreaturer fra Sverig til ham, ſom vare forkjølede, og hvorom man mente, her er Tilfælde af ondartet Lungesyge, de maa nedſlagtes, ſvarede: nei, de komme ſig nok om en halv Snes Dage, og de kom ſig. Saaledes ſkulde man baaret ſig ad med alle de andre Kreaturer fra Sverig ligesom med dem, der kom fra Sjælland, nemlig fra Næſtved og Frederiksſund, Kreaturer, ſom paa Grund af en uheldig Transportmaade vare lomne i et lignende Tilfælde ſom de ſvenſke, idet de havde faaet en ondartet Bryſtkatareh. Nogle af de Lærde paastaa, at Symptomerne paa ondartet Lungesyge og Symptomerne paa heftig Lungebetændelſe, fremaldt ved Forkjølelſe, ligne hinanden ſaa meget, at det næſten er umuligt at ſjelne dem fra hinanden, og derfor hidrører naturligtviſ den Feiltagelſe, ſom her

efter min Mening er begaaet af Veterinæerne. I dette Tilfælde have mærkverdigt nok de Lærde været enige. Dette pleier ellers at blive anſet ſom et godt Tegn, men det havde maatte været noget mere ſikkert, om de Lærde her havde været noget uenige, thi ſaa kunde man være viſ paa, at ikke den Ene gif efter den Anden. Det kan gjerne være, at diſe lærde Folk, ſom man har taget med paa Naad, ikke kjende noget videre til denne Sygdom — der er dog nogle ſachſiſke Dyr læger, ſom kjende til den, ſiger den høitærede Minister — men vijt er det, at der maa have foreligget en Feiltagelſe, thi Kvæget fra Næſtved og Frederiksſund ſit altivat den ſamme Sygdom ſom den, Kreaturerne fra Sverig iſølge den Tilbøielighed, ſom vi nu have hørt ſaa meget tale om, faae, naar de komme fra Sverig hertil. Jeg forudſætter alſaa, at der har foreligget en Feiltagelſe, baade fra Veterinæernes og fra Ministerens Side, og at Udſtedelſen af Forbudet og alle de Ulykker, ſom ere ſtete ſiden den Tid, hidrøre fra en ſaadan Feiltagelſe; men jeg erkjender gjerne, at der fra den høitærede Ministers Side har været Grund til at tage en ſaa vigtig Sag under Overveielſe. Jeg erkjender gjerne, at det vilde have været en Ulykke for os, om den ondarterede Lungesyge havde indſneget ſig her, og jeg kan derfor forſtaa, at Ministeren, dengang Sagen kom op fra Veterinærenes Side, ſandt ſig foranlediget til at træffe extraordinære Foranſtaltninger. Frygt er imidlertid en daarlig Raadgiver, og jeg tror, at Frygten har bragt den høitærede Minister for langt frem. Derſom den høitærede Minister, iſtedetfor ſtrax at udſtede et henſynsløſt Forbud, havde anvendt lempeligere Midler, ſaaſom det Middel, han nu, ſkjøndt for ſent, har forſøgt, nemlig Nedſlagning eller maatte en kortvarig Karantæne, hvor man havde ſat Dyrene under Obſervation, fordi der var Grund til at mistænke dem, da tror jeg, at den høitærede Minister vilde have fortjent Alles Tak iſtedetfor, at han nu faar Alles Utak. Nu faar han nemlig ogsaa Utak fra dem, der iſfor ſtøttede ham, og ſom ere hans Medſkyldige. Jeg erindrer meget godt, at dengang vi iſfor fra vor Side angreb den høitærede Minister for hans Foranſtaltning, da faae man deri ikke Andet end den ſædvanlige Maade, ſom man angreb Ministeriet paa, nemlig ikke for Sagens Skyld, men for at komme Ministeriet tillivs. Dette blev virkelig ſagt i Thinget fra Høires Side, og man gjorde ſig ganſke ſolidariſt med Ministeren, idet man ſagde, at det var en Selvfølge, at Forbudet maa tte udſtedes. Det ſagde man dengang, var i ſin Orden, uagtet Loven jo ſiger, at Syg-